చింపిరి

"నిన్న సాయంకాలం దేవుడు కనిపించాడు!" అన్నాడు చింపిరి నిముషం వ్యవధిలో రెండోసారి.

మొదటిసారి ఆ మాట మిగిలిన ముగ్గురూ వినిపించుకోలేదు. ఇప్పుడు వాళ్లకు స్పష్టంగా వినిపించింది.

"ఏ దేవుడు? ఎక్కడ కనిపించాడు?" అని అడిగింది బుజ్జమ్మ ఉత్సుకతతో.

"నాకు తెలిసినవాడే. ఈ మధ్యనే కలిశాడు. భలే తెలివిగలవాడు! ఎంత బాగా మాట్టాడుతాడనుకున్నావు! రోజుకు పాతిక రూపాయలు సంపాయిస్తాట్ట!"

బుజ్జమ్మ నవ్వి, భలేవాడివే! "దేవుడంటే అసలు దేవుడనుకున్నాం!" అంది.

సమయం రాత్రి పదిన్నర గంటలు. ఆ బ్రహ్మాండమైన స్టేషన్ చివర ఒక ప్లాటుఫారం మీద గోడ పక్కగా ఈ నలుగురూ...

నిప్పుకోడిగాడికి అనుమానం కలిగింది. నిన్నటి నుంచీ – ఆ మాటకొస్తే ఇటీవల కొన్ని రోజులనుంచీ, చింపిరిగాడి వాలకం అనుమానంగానే వుంది. మనిషి మునుపటిలా ఉండటం లేదు. ఈ ఉదయం పినాకిని ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో తాము బయలుదేరేటప్పుడు కూడా వాడిలో హుషారు లేదు. ఏదో తప్పనిసరై తమ వెంట వస్తున్నట్టు వచ్చాడు. ఇవాళ రైల్లో పెట్టెలూడ్చిన సంపాదన డబ్బులో మామూలుగా చెప్పినట్టే వాడి భాగం లెక్క చెబితే "ఇదేం డబ్బు? ఇదేం సంపాదన? ముష్టి రెండున్నర రూపాయలా?" అని మొదటిసారిగా చప్పరించాడు. అక్కడికి తానేదో లక్షలు సంపాయించడానికి పుట్టినట్టూ... తాము వాడిని రైలు పెట్టెలూడ్చి అడుక్కునే పాడు జీవితంలోకి దింపినట్లు ఉంది వాడి వాలకం. ఇదంతా ఆ దేవుడనేవాడు చేసిన ఉపదేశ ఫలితమే.

నిప్పుకోడిగాడు ఇప్పుడిక ఊరుకోలేక అడిగాడు.

"ఏం చెప్పాడు మీ దేవుడు?"

చింపిరి అదొకరకంగా మొహం పెట్టి నేల చూపులు చూస్తూ నెమ్మదిగా "తనతో వచ్చెయ్యమన్నాడు. రైలు పెట్టెలు ఊడ్చి ముష్టెత్తడం ఖర్మ ఏమిటన్నాడు. ఇదీ ఒక బతుకేనా? అన్నాడు. స్టేషన్ వదిలి బయటపడితే సవాలక్ష పనులున్నాయన్నాడు. ఏ పని చేసుకుని అయినా నిక్షేపంగా బతకొచ్చునన్నాడు" అని చెప్పాడు.

"ఏం చేస్తావు మరి?" అని అడిగాడు నిప్పుకోడి.

చింపిరి చాలాసేపు మాట్లాడలేదు. దిక్కులు చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

రాత్రి బాగా పొద్దుపోయింది. ప్లాట్‌ఫాం మీద మధ్యలో జనం పలుచగా ఉన్నారు. రాత్రివేళ వచ్చే రైళ్లు మాత్రం గర్జిస్తూ వస్తున్నాయి.

ఎదురుగా ఆకాశంలో చంద్రబింబం... పలుచగా వెలుగుతున్నది. వీళ్లకు కొంచెం దూరంలో ఎత్తయిన ఫెన్సింగ్ మీద పక్షి ఏదో కూర్చుని సణుగుతున్నది.

బుజ్జమ్మ నిద్రకు ఉపక్రమించింది. దానికి చింపిరిగాడి మాటల మీదగానీ, వాడి వాలకం మీదగానీ పెద్దగా ఉత్సాహం కలగలేదు. కోటిగాడు మిగిలినవారికన్నా ఒకటి రెండేళ్లు చిన్న. వాడు మాత్రం ఆత్రుతతో వింటున్నాడు.

నిప్పుకోడి మనస్సులో చాలా ఆలోచనలు ఉన్నాయి.

తాము ఎక్కడెక్కడ పుట్టారో, కన్నవారెవరో, ఏమీ తెలియదు. ఇలా కలుసుకుని ఒక్కటైనారు. దేశంలోకెల్లా అతి పెద్దదైన ఈ స్టేషనే లోకంగా బతుకుతున్నారు. రైళ్లలో ఎక్కి పెట్టెలు ఊడ్చి శుభ్రం చేసి, ప్రయాణికుల ముందు చేతులు జాపి, వాళ్లు దయతో విదిల్చిన కాసిని పైసలే అయినా పోగుచేసుకుని పొట్ట పోసుకుంటున్నారు. పస్తులుండటం లేదు.

ఇక్కడ అప్పుడప్పుడు పోలీసులు తరిమినా తన్నినా అది తాత్కాలికమే. రైల్వే సిబ్బంది కూడా అట్టే బాధపెట్టరు. అపరిశుభ్రంగా ఉండే రైలు పెట్టెలు శుభ్రం చేసి ఒక విధంగా రైల్వేలకు జీతం బత్తెంలేని సేవ చేస్తున్నారని అనుకుంటారే తప్ప తమను ఎవరూ హింసించరు. ఇది ఒదిలి పెట్టుకుని స్టేషన్ దాటి బయటి ప్రపంచంలోకి, మహానగరంలోకి అడుగుపెడితే... తలచుకోవడానికి భయంగా ఉంటుంది. క్రూరమృగాలతో నిండిన అరణ్యంలాంటిది ఈ నగరం. నిరంతర బందులు, హత్యలు, ప్రమాదాలు, బాంబు దాడులు, అత్యాచారాలు, పోలీసు స్టేషన్లు, దోపిడీలు తలచుకుంటే వెన్నులోనుంచి వణుకు పుట్టుకొస్తుంది.

చింపిరి కిందకి జరిగి పడుకున్నాడు. వాడి ఆలోచనలు వాడివి.

దేవుడు నిన్న కనిపించి స్టేషన్‌లో నుంచి బయటికి తీసుకుపోయి, టీ ఇప్పించి మరీ చాలాసేపు మాట్లాడాడు. "రైలు పెట్టెలూడ్చి అడుక్కునే బతుకూ ఓ బతుకేనా?" అన్నాడు. "మానవ జన్మ ఎత్తినందుకు ఆ ప్రభువు మనకు కాళ్లు, చేతులూ, తలకాయా ఇచ్చినందుకు గౌరవంగా బతకాల"న్నాడు. "పదిమంది ముందూ చేయిజాపి యాచించడం నీచమ"న్నాడు. ఇంకేవేవో గొప్పగొప్ప మాటలు మాట్లాడాడు.

ఇప్పుడు...

చింపిరిగాడు కృతనిశ్చయుడైన వాడిలా లేచి కూర్చున్నాడు.

తనవైపే చూస్తున్న నిప్పుకోడిగాడినీ, కోటిగాడినీ ఉద్దేశించి నెమ్మదిగానే అయినా ఖచ్చితంగా చెప్పాడు– "నేను పొద్దున్నే ఎల్లిపోతాను. పినాకినిలో మీతోపాటుగా రాను. దేవుడు చెప్పాడు–

ఏదో షాపులో వోనరుగారి చేతికిందికి మనిషి కావాలంట! రోజు పది రూపాయలిప్పిస్తానన్నాడు. నేనెల్లిపోతాను.”

నిప్పుకోడిగాడు ఆ మాట వినవలసి వస్తుందని అనుకునే ఉన్నాడు కాబట్టి చలించలేదు.

“మరి నీ డబ్బు?”

“దాన్దేముంది? తర్వాత తీసుకుంటాన్లే!”

కోటిగాడు నిరుత్సాహపడి ఏదో సన్నగా గొణిగాడు కాని, అంతలో ఏదో ఫాస్ట్ గూడ్స్ బండి దాదాపు వంద పెట్టెలతో రొదచేస్తూ వచ్చి దూరంగా ఆగింది. ఆ రొదలో- హోరులో వాడి సణుగుడు వినబడలేదు.

బుజ్జమ్మ చీకటి ఉండగానే లేచింది. మట్టి నిండిన గోళ్లతో మట్టికొట్టుకున్న జుట్టు సరిచేసుకుంది. తర్వాత అవతలికి వెళ్లివచ్చింది.

కోటిగాడు లేచి నిప్పుకోడిగాడిని, చింపిరిగాడిని లేపాడు.

పది నిముషాల్లో చింపిరి తప్ప మిగిలిన ముగ్గురూ చీపుళ్లతో పినాకిని ముందు నిలబడ్డారు. చింపిరి చీపురు తీసుకోలేదు.

సరిగ్గా ఉదయం ఆరు గంటలు... పినాకిని ‘బొంయ్’మని అరిచి కదలబోతున్నది.

చింపిరి ప్లాట్‌ఫారం మీద నిబ్బరంగా నిలబడ్డాడు. కొత్త జీవితంలోకి అడుగుపెట్టబోతున్న ఉత్సాహంతో నిలబడ్డాడు.

మరు నిముషంలో పినాకిని ఒక్క ఉదుటున కదిలింది. మరు క్షణంలో వేగం పుంజుకుంది. చింపిరి నిలబడిపోయాడు.

రైలు పెట్టె గుమ్మంలో నిలబడి బుజ్జమ్మ “ఇక ఈడు మనతో రాడా?” అని అడిగింది.

కోటిగాడు కచ్చగా “రాకపోతే పోనీయ్!” అన్నాడు.

నిప్పుకోడిగాడు ఏమీ మాట్లాడలేదు.

బుజ్జమ్మ మళ్లీ కసిగా “ముదనష్టపోడు!” అన్నది.

“ఎవరు?” అని అడిగాడు కోటిగాడు.

“ఆడే! ఆ దేవుడే!” అన్నది బుజ్జమ్మ మరింత కసిగా.

❖ ❖ ❖

పినాకిని కనుచూపు మేర దాటిపోయాక చింపిరి అలాగే కొన్ని క్షణాలు ప్లాట్‌ఫారం మీద నిలబడిపోయాడు. తర్వాత ఆవులించి చేతివేళ్లు విరుచుకున్నాడు.

ఇక ఒక నిశ్చయానికి వచ్చినవాడిలా నడక సాగించాడు. గేటులో అటూఇటూ ఉన్న టీసీలు వీణ్ని చూశారు. అందులో సురేశన్ మాత్రం వీణ్ని చూసి “ఏరా! మీ వాళ్లతోపాటు నువ్వు వెళ్లలేదేం?” అని అడిగాడు.

చింపిరి వెర్రి నవ్వు నవ్వుతూ తల ఊపాడే తప్ప బదులేమీ పలకలేదు. హొదిగి హొదిగి నడుస్తూ గేటులోగుండా హాల్లోకి వచ్చాడు.

విశాలమైన హాలు. ఎందరో రకరకాల మనుషులున్నారు. ఎవరి లోకంలో వాళ్లున్నారు. హడావిడిగా ఉన్నారు. కౌంటర్ల ముందు మామూలుగానే పొడవాటి క్యూలున్నాయి. చింపిరి లాగూ జేబులో అయిదు రూపాయలున్నాయి. ఆ మొత్తం వాడికి ఒక విధమయిన భరోసా ఇస్తున్నది.

మెట్లు దిగి ఆవరణ దాటి ఇవతలికి వచ్చి గుండెల నిండుగా గాలి పీల్చుకున్నాడు. స్టేషన్ అనబడే పెద్ద పంజరం నుంచి బయటికి వచ్చినట్టనిపించింది.

ఉదయం వేళ గాలి హాయిగా వీస్తున్నది.

దేవుడు చెప్పిన వివరాలు గుర్తు చేసుకుంటూ నడక సాగించాడు. రోడ్డు పక్కన అటూఇటూ అప్పుడే అలజడి. జనసంచారం మొదలైంది.

ఎదురుగా ఒక హొటలు... లోపల ఉజ్వలంగా లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. చింపిరికి టీ తాగుదామనిపించింది.

ఠీవిగా వెళ్లి ఒక కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

క్యాష్ బల్ల వెనుక కూర్చున్న ఒక లావుపాటి వ్యక్తి అది చూసి, అంతలో "రేయ్! లేలే" అని అరిచాడు.

చింపిరి ఉలిక్కిపడి లేచాడు.

"ఏం కావాలి?" అని గర్జించాడు అతడు మళ్లీ.

"టీ" అన్నాడు చింపిరి బలహీనంగా.

ఆ వ్యక్తి వెయిటర్‌ని పిలిచి, "వాడికి టీ ఇచ్చి డబ్బులు తీసుకో!" అన్నాడు.

ఆ విధంగా బయటనే నిలబడి టీ తాగి డబ్బులు చెల్లించి ఇవతలికి వచ్చాడు చింపిరి. లోలోపల ఏదో బాధనిపించింది. అంతలో "ఆc! దాన్దేముంది! ఇది లోకం" అనుకున్నాడు.

సన్నని గొందులు, సందులు, అటూఇటూ పొంగి పొర్లుతున్న మురికి కాలువలు... ముక్కు బద్దలు చేసే దుర్గంధం... విశృంఖలంగా బురదలో పొర్లుతున్న పందులు... అన్నీ దాటుకుని నడిచాడు. ఇదుగో మసీదు... పక్కనే సన్నని సందు... ముందు చిన్న అరుగు. అక్కడ ఆగి తలుపు కొట్టాడు.

కటకటమని చప్పుడు చేస్తూ పాతకాలపు చెక్క తలుపు తెరుచుకుంది. ఒక మధ్య వయస్కురాలు గుమ్మానికి అడ్డంగా నిలబడి, అప్పుడే నిద్ర లేస్తున్నది కాబోలు, ఆవులిస్తూ "ఎవరూ" అన్నది.

"దేవుడు... దేవుడున్నాడా?" అని అడిగాడు చింపిరి. ఆమె వెనుదిరిగి వెళ్లింది.

కొద్ది క్షణాల్లో దేవుడు వచ్చాడు. నల్లని చొక్కా, తెల్లని లాగూ తొడుక్కుని ఉన్నాడు. మనిషి నలుపు. క్రాపు వెనక్కు దువ్వాడు. చింపిరిని చూసి గుర్తించి, తెల్లని పళ్లు బయటపడేలా నవ్వుతూ "నువ్వా! అయితే నవ్వొచ్చేశావన్న మాట!" అన్నాడు.

"వచ్చేశాను" అన్నాడు చింపిరి.

"పద" అంటూ నడిచాడు దేవుడు.

వాడు రకరకాల పనులు చేస్తాడు. వాడి తండ్రి వృద్ధుడు. మంచానపడి ఉంటాడెప్పుడూ. వాడి అక్క రాత్రుళ్లు వాడుకగా వచ్చే రిక్షాలో ఎక్కి వెళ్లి తెల్లవారుజామున ఇంటికి చేరుతూ ఉంటుంది. వాడికి నిలకడ ఇష్టం లేదు. మామూలు పనులలో ఆసక్తి అసలే లేదు. నిరంతరం థ్రిల్ కావాలి. ఎక్కువ సంపాదన కావాలి. సినిమా టిక్కెట్లు బ్లాకులో అమ్మడం, రద్దీగా ఉన్న సినిమా హాళ్లలో క్యూలో నిలబడి జేబులు కొట్టడం వంటి పనులు వాడికి యిష్టం.

వాడికివాళ చేతినిండా పని. అందుకే తెల్లవారుతూనే బయలుదేరాడు. ఒక మహానటుడి మహా కళాఖండం నగరంలో ఏడెనిమిది హాళ్లలో రిలీజవుతున్నది. బోలెడంత అల్లరీ, ఆగమూ, రద్దీ... తొక్కిసలాట. దేవుడు మహా బిజీ ఇవ్వాళంతా.

దేవుడు మాట్లాడుతున్నాడు. ఎడతెరిపి లేకుండా మాట్లాడుతున్నాడు. నేరుగా ఇందాకటి హొటల్‌కే తీసుకెళ్లాడు. ఇందాక చింపిరిని దబాయించిన వ్యక్తి ఈసారి వాళ్లిద్దరూ లోపల కూర్చుంటూ ఉంటే చూసి కూడా ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"టీ తాగానిప్పుడే!" అన్నాడు చింపిరి.

"ఫర్వాలేదు, మళ్లీ తాగు!" అన్నాడు దేవుడు.

ఆ తర్వాత చింపిరిని వెంటబెట్టుకుని నడిచి ఒక వైన్ షాపుకు తీసుకెళ్లాడు.

ఆ షాపులో అటు ఇటు అద్దాల బీరువాలలో లెక్కలేనన్ని రంగురంగుల సీసాలున్నాయి. ఒక పక్కన పెద్దపెద్ద అట్టపెట్టెలు నిలువెత్తున పేర్చబడి ఉన్నాయి. ఆ పక్కనే గోడమీద రకరకాల దేవుళ్ల బొమ్మలు ఉన్నాయి.

బల్ల వెనుక ఒక భారీ వ్యక్తి కుర్చీ నిండుగా కూర్చుని ఉన్నాడు.

దేవుడు "నమస్కారం సార్" అన్నాడు.

ఆయన సిగరెట్ ముక్క విసిరేసి, "ఏరా! నేను చేతికిందికి మనిషి కావాలని చెప్పి ఎన్నాళ్లయింది?" అన్నాడు విసుగ్గా.

"తెచ్చాను సార్! ఇడిగో!" అని చింపిరిని ముందుకు తోసి, "చాకు అనుకోండి! పేరు చింపిరి" అన్నాడు.

ఆయన పెద్దగా నవ్వుతూ "చింపిరి... అదేం పేరురా?" అన్నాడు.

చింపిరి తలవంచుకుని నిలబడ్డాడు.

"శ్రద్ధగా పని చేస్తాడా?"

"రెండ్రోజులు చూడండి. మీకే తెలుస్తుంది!" అన్నాడు దేవుడు.

"ఇదిగో అబ్బాయ్! ముందు చెప్తున్నాను. జాగ్రత్తగా ఒళ్లు దాచుకోకుండా పనిచెయ్యాలి. రోజుకు ఎనిమిది రూపాయిలిస్తాను."

అక్కడ దేవుడు కలగజేసుకుని "అదే కాదు, పైన బోలెడొస్తుంది. కష్టమర్సు తలా అర్ధ రూపాయికి తక్కువ ఇవ్వరు. అది కనీసం పదికి తగ్గదు" అన్నాడు.

చింపిరి తల ఊపాడు.

దేవుడు "నాకు పనుంది సార్! వెళ్తా"నంటూ వెళ్లిపోయాడు.

షాపు యజమాని చింపిరికి పని చెప్పాడు. అన్నిటికన్నా ముందు ఖాళీ సీసాలలో నీళ్లు నింపి కూలర్‌లో ఉంచాలి. బీరు సీసాలు కూడా కూలర్‌లో సర్దాలి. లోపల మూలనున్న రెండు కుండల నిండా నీళ్లు పట్టుకురావాలి. ఇన్ని అయిన తర్వాత కొన్ని సీసాల పేర్లు చెప్పి పరిచయం చేశాడు.

"ఏది అడిగితే అది అందివ్వాలి!" అన్నాడు చివరగా.

సాయంకాలం వరకు పెద్ద ఇబ్బంది ఏమీ లేదు. అప్పుడొకరు అప్పుడొకరు వచ్చి తాగిపోతున్నారు. చీప్ లిక్కరు వచ్చింది కదా! దానికి గిరాకీ ఎక్కువ.

చాలాసేపు చింపిరి పనిలేకుండా కూర్చున్నాడు. మధ్యాహ్నం వెళ్లి పక్కన చిన్న హెూటల్లో ఏదో తిని వచ్చాడు. ప్రశాంతంగానే ఉందనిపించింది. అప్పటికి రెండు రూపాయిల ఆదాయం కూడా వచ్చింది.

సాయంకాలం అయిదారు గంటల నుంచి పరిస్థితి మారింది. అసలు హడావిడి మొదలయ్యింది. గ్లాసులు, నీళ్లు అందించడంతో, మిరపకాయ బజ్జీ, మిక్చర్‌లు, సిగరెట్లు తెచ్చి యివ్వడంతో ఊపిరి సలపని విధంగా పని మొదలయింది. ఒకడు పిలిస్తే వెళితే మరొకడు కేక పెడతాడు.

"కుర్రాడు లేడా? ఎక్కడ సచ్చాడు!" వంటి అరుపులు ఎక్కువయిపోయాయి.

"రేయ్! సిగరెట్లు తే! ఇక్కడున్నట్టు రావాలి!" వంటి ఆజ్ఞలు జారీ అవుతున్నాయి. పొద్దుగూకే కొద్దీ అలజడీ, రద్దీ ఎక్కువయింది. షాపు యజమానికి తోడు మరొకరెవరో కేష్ దగ్గర కూర్చున్నారు. రెండు చేతులా బేరం చేస్తున్నారు.

చింపిరి శ్వాస తీసుకోవడం కూడా మరచిపోయి పరుగులు తీస్తున్నాడు.

రాత్రి పన్నెండు గంటలవరకు ఇదే వరస. ఆ తర్వాత రద్దీ తగ్గింది. కాని, షాపు యజమాని కేష్ లెక్కపెట్టుకోవడం, సీసాలు సర్దుకోవడం వంటి పనుల్లో మునిగిపోయాడు.

తర్వాత చింపిరితో, "రేయ్! అట్టా నిలబడ్డావేందిరా? మొత్తం లోపలినుంచి చిమ్ముకురా. శుభ్రంగా చిమ్మాల!" అని ఆజ్ఞాపించాడు.

చింపిరి నీరసంగా లేచి చీపురందుకున్నాడు. లోపల అంతా భయంకరంగా ఉంది. చిమ్మడం మొదలుపెట్టాడు. అంతా ఉమ్మివేతలు, ఖాళీ సిగరెట్ పెట్టెలు, సిగరెట్ పీకలు, అగ్గిపుల్లలతో ఛండాలంగా ఉంది.

కాళ్ల మీద కూర్చుని చిమ్ముతూ చింపిరి ఉన్నట్టుండి బాధపడ్డాడు. తాను ఇన్నాళ్లు రైలు పెట్టెలు ఊడ్చేవాడు. అక్కడ ఇంత ఛండాలం ఎన్నడూ చూడలేదు.

అర్ధరాత్రి దాటాక షాపు యజమాని ఉబ్బి, లావుగా మొసలి పిల్లలా ఉన్న తోలు సంచి తీసుకుని, ఇవతలికి వచ్చి షట్టర్లు దించి, అతి జాగ్రత్తగా పెద్దపెద్ద తాళాలు వేసి, పదిసార్లు లాగి చూసి, చింపిరితో – "ఒరేయ్! ఇక్కడే పడుకో! జాగ్రత్త!" అని మళ్లీమళ్లీ చెప్పి మోటారు సైకిలెక్కి వెళ్లిపోయాడు.

వీధి అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉందిప్పుడు. లైట్లు మందంగా వెలుగుతున్నాయి.

చింపిరి అక్కడే కూలబడి ఎప్పుడో తెచ్చి జేబులో పెట్టుకున్న పుణుగులు తిన్నాడు. తర్వాత షాపుముందు కొంతమేర తుడుచుకుని పడుకున్నాడు.

నిప్పుకోడి, కోటి, బుజ్జమ్మ గుర్తుకొచ్చారు.

తర్వాత తన "సంపాదన" గుర్తుకొచ్చింది. యజమాని ఇచ్చే ఎనిమిది రూపాయలు కాక, తన దగ్గర మరో ఎనిమిది రూపాయలు చేరాయి. సంతృప్తిగా కళ్లు మూసుకున్నాడు. ఎప్పుడో నిద్రపట్టింది.

మరునాడు జరిగింది అసలు కథ.

చింపిరి రాత్రి పదకొండు గంటలు దాటేసరికి కదులుతున్న శవంలాగా తయారయ్యాడు. కాళ్లలో సత్తువ బొత్తిగా క్షీణించింది.

షాపు యజమాని కేకలు ఎక్కువైనాయి. తాగుబోతుల కేకలు, తిట్లు కూడా ఎక్కువైనాయి.

ముగ్గురు కూర్చుని ఉన్నారు లోపల. చవకబారు మద్యం పెద్దసీసా ఖాళీ అవుతున్నది. పెద్దగా మాట్లాడుతున్నారు. ఉండి ఉండీ తిట్టుకుంటున్నారు. సిగరెట్లు ఊది పారేస్తున్నారు. "నీయమ్మ... నీయక్క" వంటి ప్రయోగాలు మాటిమాటికీ దొర్లుతున్నాయి.

వాళ్లలో ఒకడు తుమ్మ మొద్దులా ఉన్నాడు. ఉన్నట్టుండి "రేయ్! నీయమ్మ... కుర్రోడా నీళ్లియ్!" అని అరిచాడు.

చింపిరి నీళ్ల సీసా తెచ్చి ఇచ్చాక ఒకడు "సల్లగా లేవురా, నా కొడకా!" అనీ, మరొకడు "ఇంతసేపట్రా!" అన్నాడు.

మరొకడు రూపాయి బిళ్ల ఇచ్చి, "ఎల్లి గోల్డుఫ్లేకు సిగరెట్టు... ఒక్కటంటే ఒక్కటి పట్రా!" అన్నాడు.

చింపిరి పరుగున వెళ్లి సిగరెట్ తెచ్చాడు.

దాన్ని అందుకుని "నలిపేశావేందిరా నంజకొడకా!" అన్నాడు వాడు. చింపిరికి ఒళ్లు మండుకొచ్చింది. కానీ, ఏమీ మాట్లాడలేదు.

మళ్లీ ఆ మనిషి "చిల్లరేదీ? రెండ్రూపాయలిచ్చాగా!" అన్నాడు.

చింపిరి "మీరిచ్చింది రూపాయే!" అని బదులు చెప్పాడు.

"అమ్మ! అమ్మ! దొంగ నంజకొడకా! నేనిచ్చింది రెండ్రూపాయల బిళ్ల... తే చిల్లర!"

చింపిరి "మీరిచ్చింది రూపాయే"నన్నాడు మళ్లీ.

ఆ మనిషి లేచాడు. నిషా తలకెక్కిందేమో, తూలిపడబోయాడు. నిలదొక్కుకున్నాడు.

"చిల్లర దొబ్బి... నా కొడకా! అబద్ధమాడతావురా?"అంటూ తన మీదకి వచ్చాడు. పక్క వాళ్లు లేచి ఆపారు.

షాపు యజమాని "ఏందా గోల" అంటూ వచ్చాడు.

విషయం విని "ఏరా?" అని సంజాయిషీ అడుగుతున్నట్టు ఆయన చింపిరివైపు తిరిగాడు.

చింపిరి కళ్లవెంట నీళ్లు ఉబికి వచ్చాయి.

"రూపాయే ఇచ్చారండీ! సిగరెట్టు తెచ్చిచ్చాను" అన్నాడు.

ఆ మనిషి రెచ్చిపోయి బూతులు మొదలుపెట్టాడు.

చింపిరి ఇక ఆలస్యం చేయలేదు. జేబులోనుంచి రెండోమూడో అర్ధరూపాయి బిళ్లలు తీసి స్టూలుమీద ఉంచి ఇవతలికి వచ్చాడు.

షాపు యజమాని చింపిరివైపే చూస్తున్నాడు. వాడి కళ్లలో నీళ్లూ చూశాడు. అయినా ఏమీ మాట్లాడలేదు. వెళ్లి నోట్లు లెక్కపెట్టుకుంటూ కూర్చుండిపోయాడు.

లోపలి నుంచి ఆ ముగ్గురూ ఇవతలికి వచ్చారు. ఆ మనిషి చింపిరి వంక తీవ్రంగా చూస్తూ "దొంగ నాకొడుకు! దొంగనా బుద్ధులు!" అంటూనే నడిచాడు.

చింపిరి అయిదు నిమిషాలపాటు అలాగే నిశ్శబ్దంగా కూర్చున్నాడు.

పొద్దుపోయినందువల్ల బేరం పలుచనయింది.

"రేయ్! లోపలినుంచి అంతా చిమ్ముకురా! తర్వాత సీసాల్లో నీళ్లు పెట్టు. బీర్లు కూలర్‌లో సర్దు" అని పనులు పురమాయిస్తూనే నోట్లు లెక్కపెట్టుకుంటున్నాడు షాపు యజమాని.

చింపిరి ఇప్పుడు లేచాడు. లేచి నిబ్బరంగా ముందుకు అడుగువేశాడు. యజమాని ముందు నిలబడ్డాడు.

యజమాని "ఏందిరా అట్టా నిలబడ్డావు?" అని అడిగాడు.

"నే నెల్లిపోతాను, ఇక్కడుండను!" అన్నాడు చింపిరి దృఢంగా.

షాపు యజమాని ఆశ్చర్యంతో "ఏందిరా తిక్కతిక్కగా ఉందా ఏంది?" అంటున్నాడు.

"నేనెల్లిపోతాను. ఇక్కడుండను" అన్నాడు చింపిరి మళ్లీ గట్టిగా.

"ఏమైందిరా?"

ఆయన సొరుగు మూసి "నీ కర్మ పోతే పో! కానీ ఆలోచించుకో, నీకు కాణీ కూడా ఇవ్వను. ఇట్టా వచ్చి అట్టా ఎల్లిపోతా ఉంటే ఎట్టా"

"కానీ కూడా ఇవ్వొద్దు! నేనెల్లిపోతాను."

చింపిరి షాపు వెలుపలికి వచ్చి విసురుగా, వేగంగా నడవడం మొదలుపెట్టాడు. వెనుక ఎవరో తరుముకొస్తున్నట్టు నడిచాడు. సందులు, గొందులు దాటాడు. ప్లే గ్రౌండ్ దాటాడు. ఆఫీస్ బిల్డింగ్‌లు దాటాడు.

దూరంగా అద్భుతమైన వెలుతురు లోకంలా కన్నతల్లిలా ఆ మహా స్టేషన్ కనిపిస్తున్నది.

చింపిరి గబగబా నడిచాడు. మెట్లెక్కి పెూటలు దాటాడు. గేటు దాటి ప్లాట్‌ఫారం మీదికొచ్చాడు. తన మామూలు చోటికి దూసుకుని వస్తున్నాడు.

మంచినీళ్లు తాగి ఇటు తిరిగిన బుజ్జమ్మ చింపిరిని చూసి ఆనందంతో పెద్దగా "ఆడే! అడుగో! నే చెప్పలేదా వస్తాడని. వచ్చేస్తున్నాడొచ్చేస్తున్నాడు!" అని కేక పెట్టింది.

❄